

Arrest

nr. 62 010 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 augustus 2010 en heeft zich op 11 augustus 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 januari 2011.

1.3. Op 24 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 februari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Libanees staatsburger afkomstig uit Saida. Omdat u vlakbij het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al Helwe woonde werd u in 2000 ingelijfd als informant van de binnenlandse veiligheidsdienst. Regelmatig speelde u deze veiligheidsdienst informatie door over het doen en laten van aanhangers van "Usbat al Ansar" in het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe. Begin 2003 werd u nabij het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe onder vuur genomen. Zo'n twee weken later meldde uw contactpersoon bij de binnenlandse veiligheidsdienst u dat uw belagers aanhangers van "Usbat al Ansar" waren. Uit vrees voor verdere moeilijkheden vluchtte u in 2003 naar Duitsland en vroeg er asiel aan. Datzelfde jaar werd uw asielaanvraag door de Duitse asielinstanties afgewezen. In de hoop dat uw belagers u vergeten waren keerde u in 2009 naar Libanon terug. Een vijftal maanden later meldde een neef die in Ayn al Helwe woont u dat aanhangers van "Usbat al Ansar" hem op uw terugkeer naar Libanon aanspraken. Hierbij gaven deze te kennen dat ze wisten dat u indertijd informatie doorspeelde aan de binnenlandse veiligheidsdienst. Hierop volgend trok u naar de binnenlandse veiligheidsdienst om zulks te melden. Hierbij werd u gemeld dat het moeilijk was om u te beschermen aangezien u vlakbij het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe woonde. Begin 2010 werd uw woning vanuit het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe onder vuur genomen. Het Libanese leger, dat vlakbij uw woning een wachtpost betreft, kwam op het incident af en ondervroeg uw familieleden en uzelf over het gebeurde. Hierop volgend trok u naar de binnenlandse veiligheidsdienst om hen van dit schietincident op de hoogte te stellen. Hierbij werd u aangeraden om uw thuisadres te verlaten. Zo'n week later ontplofte in de achtertuin van uw woning een explosief. Ook deze keer kwam het Libanese leger poolshoogte nemen. Toen u de binnenlandse veiligheidsdienst hiervan op de hoogte stelde werd u opnieuw aangeraden om uw woonplaats te verlaten. Enkele weken later werd het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe ter hoogte van uw straat met prikkeldraad omheind door het Libanese leger. Uit vrees voor verdere moeilijkheden met aanhangers van "Usbat al Ansar" verbleef u gedurende de hierop volgende maanden afwisselend op uw thuisadres in Saida en bij familie elders in Libanon. Op 8 augustus 2010 vluchtte u naar Europa en vroeg op 11 augustus 2010 asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Libanon ontvluchtte omdat u door aanhangers van de beweging "Usbat al Ansar" als een informant van de binnenlandse veiligheidsdienst ontmaskerd werd. Begin 2010 werd uw ouderlijk huis onder vuur genomen. Een week later kwam in de achtertuin van uw woning een explosief tot ontploffing. Aangaande dit door u ingeroepen asielmotief dient vooreerst te worden vastgesteld dat de Libanese autoriteiten optraden om uw veiligheid te garanderen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat het Libanese leger na beide incidenten poolshoogte kwam nemen en enkele weken later een prikkeldraad spande om de straat waar u woonde van het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe af te scheiden en een wachtpost oprichtte aan de achterkant van uw woning (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Zulks biedt duidelijke aanwijzing dat de Libanese autoriteiten bereid zijn om op te treden om uw veiligheid te garanderen. Het feit dat uw contactpersoon bij de binnenlandse veiligheidsdienst u aanraade om uw thuisadres te verlaten omdat u in een moeilijk parket zat wijzigt deze vaststelling niet (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat uw autoriteiten uw 'problemen' ernstig namen en alle mogelijke inspanningen leverden om u te beschermen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat aanhangers van "Usbat al Ansar" de capaciteit en de wil hebben om u op nationaal vlak te vervolgen. Bijgevolg dient te worden opgemerkt dat u aan de door u ingeroepen moeilijkheden kan ontsnappen door zich elders in Libanon te vestigen en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen – temeer daar u te kennen gaf dat "Usbat al Ansar" enkel in het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe actief is (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en dat de Libanese autoriteiten zich inspannen om de aanhangers van deze beweging aan te houden van zodra ze het vluchtelingenkamp verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uw verklaring dat u tijdens uw verblijf in Beirut geen verdere moeilijkheden ondervond (zie gehoorverslag CGVS, p.6) biedt hiervan aanwijzing.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde identiteitskaart en een kopie van een uittreksel uit het bevolkingsregister tonen uw identiteit en afkomst aan. Deze worden in bovenstaande vaststellingen echter niet betwist. De door u voorgelegde foto's van uw woning tonen aan dat deze woning effectief vlakbij het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe gelegen is. Zulks wordt in bovenstaande vaststellingen echter niet betwist. Het door u voorgelegde communiqué opgesteld door kolonel Joseph Abou Nader van de binnenlandse veiligheidsdienst bevestigt de door u ingeroepen moeilijkheden met aanhangers van "Usbat al Ansar" maar biedt geen aanwijzing dat de Libanese autoriteiten u bescherming zouden ontzeggen. Het door u voorgelegde schrijven opgesteld door kolonel Abou Al Abed van "Les forces al Kastal" van de "Organisation de libération de la Palestine" biedt verdere aanwijzing van de door u ingeroepen moeilijkheden met aanhangers van "Usbat al Ansar", een gegeven dat door ons op zich niet wordt betwist. Voor het schrijven van mukhtar Mahmoud Dib al Sayed geldt dezelfde opmerking.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij tracht aan de hand van een opsomming van de voorwaarden zoals opgenomen in de vluchtelingendefinitie aan te tonen dat hij wel degelijk in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen afgeleid kan worden dat zijn autoriteiten zijn problemen ernstig namen en alle mogelijke inspanningen leverden om hem te beschermen, (ii) hij onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat de aanhangers van "Usbat al Ansar" de capaciteiten en de wil hebben om hem op nationaal vlak te vervolgen en hij aan de door hem ingeroepen problemen zou kunnen ontsnappen door zich elders in Libanon te vestigen, en (iii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden.

Luidens artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen. De Raad wijst er voorts nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

In de mate enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de aanhangers van "Usbat al Ansar" omwille van zijn rol als informant voor de binnenlandse veiligheidsdienst tussen 2000 en 2003, dient derhalve in casu onderzocht te worden of verzoeker op de hulp en/of bescherming van de Libanese autoriteiten kon/kan rekenen en of hij zelf alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. De Raad leest in verzoekers verklaringen dat leden van "Usbat al Ansar" actief opgespoord worden door de Libanese autoriteiten, de leden executie vrezden indien ze door de Libanese autoriteiten worden opgepakt, de Libanese autoriteiten inspanningen leveren om de aanhangers op te pakken, en concreet wat betreft verzoekers persoonlijke problemen het Libanese leger, dat zich op 50 meter van verzoekers woning bevindt, meteen na het schietincident in 2009 poolshoogte kwam nemen, mensen ondervroeg en de schade opnam, het leger ook na een explosie op verzoekers binnenkoer poolshoogte kwam nemen, enkele weken later prikkeldraad gespannen werd om zijn straat van het vluchtelingenkamp "Ayn al Helwe" af te scheiden en een wachtpost opgericht werd aan de achterkant van zijn woning zodat door de commissaris-generaal terecht werd opgemerkt dat de Libanese autoriteiten zijn problemen ernstig namen en alle mogelijke inspanningen leverden om hem te beschermen (CGVS, gehoor p. 4-6).

Deze concrete veiligheidsmaatregelen worden door verzoeker niet ontkend in zijn verzoekschrift. Verzoeker is weliswaar van mening dat deze maatregelen niet voldoende zijn, doch de Raad leest in verzoekers verklaringen dat hij, na deze maatregelen, nog regelmatig in zijn huis in Saida verbleef, waarbij hij geen problemen kende doch slechts dacht "*in de gaten te worden gehouden*" (CGVS, gehoor p. 5) zodat hij niet concreet aantoonde dat deze bescherming onvoldoende zou zijn geweest.

2.5. Hoe dan ook wijst de Raad er nog op dat, op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, het statuut van vluchteling ook kan geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijs van hem kan verwachten.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij, na het schietincident en de explosie bij hem thuis, gedurende enkele maanden afwisselend bij hem thuis in Saida, bij familie in Beirut en elders verbleef, hij geen moeilijkheden ondervond in Beirut, "Usbat al Ansar" enkel actief is in het vluchtelingenkamp "Ayn al Helwe" en ze in het geheim buiten komen om hun missies uit te voeren, doch dat de Libanese autoriteiten inspanningen doen om de leden op te pakken (CGVS, gehoor p. 5-6). De Raad is dan ook van oordeel dat gelet op de actieve opsporing van leden van "Usbat al Ansar" en het risico dat zij lopen om bij een aanhouding zware straffen op te lopen, zoals verzoeker het zelf stelt tijdens het gehoor, het niet realistisch is dat de organisatie "Usbat al Ansar" leden op het spel zal zetten in andere delen van Libanon om een jonge Libanees, die 8 jaar geleden informant zou zijn geweest, op te sporen en te bedreigen tot dat hun doel bereikt is. Dit klemt des te meer nu uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat er zelfs een wachtpost werd opgericht waar een militair zich desnoods kon verschuilen aan de achterkant van de ouderlijke woning, zodat op deze manier "Usbat al Ansar" nog beter in het oog kon gehouden worden. De loutere bewering dat hij er niet van overtuigd is dat hij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen op een andere plaats in Libanon, is dan ook niet voldoende om aan te tonen dat hij over geen intern vluchtalternatief beschikt. Dat de wraakgevoelens na zes jaar nog steeds levendig zouden aanwezig zijn bij de aanhangers van "Usbat al Ansar" doet hieraan geen afbreuk. Ook de bewering dat deze aanhangers heel erg gemotiveerd zijn om hun doelen te bereiken en niet betwist kan worden dat verzoeker een doelwit is geworden van deze beweging en dat ze verzoeker zullen vervolgen en bedreigen totdat hun doel, de dood van verzoeker, bereikt is, kan de Raad niet overtuigen.

2.6. De Raad stelt nog vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten, met name een identiteitskaart, een kopie van een uittreksel uit het bevolkingsregister, foto's van zijn woning, een communiqué opgesteld door kolonel J. A.N. van de binnenlandse veiligheidsdienst, een schrijven van kolonel A. A. A. van "Les forces al Kastal" en een schrijven van mukhtar M.D.alS., niet betwist zodat deze documenten omwille van dezelfde redenen als aangehaald in de bestreden beslissing worden geacht bovenstaande vaststellingen niet te kunnen wijzigen. Ook de in het verzoekschrift opgenomen verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Elke zaak dient immers individueel te worden onderzocht en het is de taak van verzoeker om zijn vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming te concretiseren, wat in casu niet het geval is gelet op wat voorafgaat.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet om de toekenning van de subsidiaire bescherming verzoekt en dat in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS